ÖNCE TEVHİD...

EY İSLAM DAVETÇİLERİ!

Te'lif: Allame Nasıruddin el-Albanî (r.a.)

Terceme: Ebu Muaz Seyfullah Erdoğmuş

www.islah.de

بسم ا الر ن الرحيم

Mukaddime

Şüphesiz hamd yalnız Allah'adır. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerlerinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah'ın hidayet verdiğini kimse saptıramaz. O'nun saptırdığını da kimse doğru yola iletemez. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. O, bir ve tektir, O'nun ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki, Muhammed Allah'ın kulu ve Rasûlüdür.

"Ey iman edenler! Allah’tan nasıl korkmak gerekirse öyle korkun ve siz ancak müslümanlar olarak ölünüz." (Al-i İmran; 3/103)

"Ey insanlar! Sizi tek bir candan yaratan ve ondan da eşini var eden, her

ikisinden birçok erkek ve kadın türeten Rabbinizden korkun. Kendisi adına birbirinizden dileklerde bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık bağlarını kesmekten de sakının. Şüphesiz Allah üzerinizde tam bir gözetleyicidir." (en-Nisâ; 4/1),

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve dosdoğru söz söyleyin. O da amellerinizi lehinize olmak üzere düzeltsin, günahlarınızı da mağfiret etsin. Kim Allah'a ve Rasûlüne itaat ederse büyük bir kurtuluşla kurtulmuş olur." (el-Ahzâb; 33/70-71)

Bundan sonra, Şüphesiz sözlerin en güzeli Allah'ın Kelam'ı, yolların en hayırlısı Muhammed Sallallahu aleyhi ve sellem'in yoludur. İşlerin en kötüsü sonradan çıkarılanlarıdır. Her sonradan çıkarılan şey

bid’attir ve her bid’at sapıklıktır. Her sapıklık ta ateştedir.

Umumi ve hususi pek çok faydaları olan bu önemli risale, asrımızın âlimlerinden faziletli şeyh Muhammed Nasıruddin el-Albanî r.a.’in kendisine sorulan bir sorunun cevabıdır. Söz konusu soru, din için gayret sahibi olanların gece gündüz kalbini meşgul eden şu sorudur;

Müslümanların ilerlemesi ve Allah tarafından onların diğer ümmetler arasında layık oldukları mertebeye gelebilmeleri için tutulacak yol nedir?

Allame Elbani bu soruya açık ve detaylı bir cevap vermiştir. Bu cevaba duyulan ihtiyaçtan ötürü neşredilmesini uygun gördük. Allah Teala’dan bunu faydalı kılmasını ve Müslümanları razı olduğu yola hidayet etmesini dileriz Şüphesiz O Cevvad ve Kerimdir.

Soru:

Faziletli Şeyh! Ümmetin, akide ve itikad meselelerinde bilgisizlikleri, metotta ayrılıkları, yeryüzünün birçok yerinde İslam davetinin neşrinde bu ümmetin kendisi ile doğru yolu bulduğu ilk akide ve ilk metodun ihmal edilmesi bakımından düştükleri dini durumunun oldukça acı olduğunu şüphesiz sizler de biliyorsunuz.

Bu üzücü durum, şüphesiz ihlâs sahibi kimselerde bu durumu değiştirmek ve yanlışları ıslah edip düzeltmek gibi bir gayreti doğurmuştur. Şu kadar var ki onlar bu durumu düzeltmek için uygulanacak yollarda ayrılık içerisindedirler. Bu ayrılıkları ise –şahsınızın da bildiği üzere- akide ve metod bakımından meşreplerinin farklı oluşudur. Bu da İslam ümmetini onlarca yıldan beri ıslah etmek iddiasıyla ortada olan İslami hizip, hareket ve cemaatlerin çokluğunun bir sonucudur. Bununla birlikte bunlar başarılı olamamışlardır, kurtuluşa erişememişlerdir. Hatta bu hareketler

ümmet arasında fitnelerin ortaya çıkmasına, büyük musibetlerin ve darbelerin inmesine sebep olmuştur. Bu da, bu hareketlerin Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in emrine ve onun getirdiklerine muhalif metotları ve akideleri sebebiyle böyle olmuştur.

Bu hal, Müslümanların - özellikle de Müslüman gençliğin – duruma çare bulma konusundaki şaşkınlıklarında pek büyük bir etki bırakmıştır. Nübüvvet metoduna uymuş olan müminlerin yoluna sımsıkı sarılan, Sahabe, Tabiin ve onlara en güzel şekilde tabi olan âlimlerin anlayışını kendisine örnek edinen Müslüman davetçi, bu durumun düzeltilmesi veya tedaviye katılma yolunda pek büyük bir emanet yüklendiğinin farkındadır.

Şu halde, bu hareketlerin ya da cemaatlerin mensuplarına nasihatiniz nedir?

Bu durumun tedavisinde başarılı olacak ve fayda sağlayacak yollar nelerdir?

Allah Azze ve Celle katında kıyamet gününde Müslüman mesuliyetten nasıl kurtulabilecektir?

Cevap:

Bunun cevabı, önceki peygamberler ve rasullerin metodu olan Tevhide öncelik verip ehemmiyet göstermektir.

“Bu acı durum, bizim aramızda risaletin kemaliyle mevcut oluşu, hak üzere zahir olan bir taifenin sürekli bulunuşu ve insanları akidede, ibadette, gidişatta, metotta, sahih İslam’a davet ediyor olmaları sebebiyle, Cahiliye Araplarına Peygamberimiz Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem’in gönderildiği andaki durumdan daha kötü değildir. İnsanları akide, ibadet, süluk ve metotta sahih İslam’a davet ediniz! Şüphe yok ki, bugün Müslüman taifelerden çoğu, Cahiliye asrındaki Arapların durumuna düşmüştür(!)

Buna binaen deriz ki; ilaç yine aynı ilaç, deva aynı devadır. O da; Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem’in o ilk Cahiliye’dekilere sunduğu çaredir. Bugünkü bütün İslam davetçilerinin, La

ilahe illallah'ın manasını kötü anlamayı bununla tedavi etmeleri, düştükleri kötü duruma o çareyi ve tedaviyi uygulamaları gereklidir.

Bunun manası gerçekten ortadadır. Eğer Allah Teala'nın şu kavlini iyi düşünürsek anlarız; "**And olsun ki, Rasulullah, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için güzel bir örnektir.**"(Ahzab 21)

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, asrımızın dünyasında ve bütün zamanlarda Müslümanların problemlerine çare sunan en güzel örnektir. Bize de Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in başladığı yerden başlamak, yani öncelikle Müslümanların bozulan akidesini düzeltmek, ikinci olarak ibadetlerini, üçüncü olarak da süluklarını düzeltmek gerekir.

Bu tertip ile, işi "önce en önemli olandan başlamak, sonra diğerlerine geçmek" olarak ayırmayı kastetmiyorum.

Ben ancak, Müslüman davetçilerin buna çok büyük önem vermelerini istiyorum. Müslümanlar derken de haliyle davetçileri kastediyorum. Belki de Müslümanlardan alim olanlar desek daha doğru olur. Zira – maalesef - bugünkü davetçilerin arasına ilim fakiri de olsa her Müslüman girebiliyor, kendilerini İslam davetçisi sayıyorlar. Bütün ilim ve akıl sahipleri katında bilinen şu kaideyi; “bir şeyi kaybetmiş olan onu başkasına veremez” kaidesini hatırlarsak, bugün bakışlar, Müslümanlardan büyük bir taife olduğunu bildiğimiz, kendilerine “davetçiler” diyenlere, yani “Davet Cemaati” veya “Tebliğ Cemaati” adını alanlara yöneliyor. Bununla beraber, onların çoğu Allah Azze ve Celle’nin buyurduğu gibidir; “**Fakat insanların çoğu bilmezler**."(A’raf 187)

Onların davet yolundan bilinmektedir ki, onlar birinci asla veya en önemli işe, yani; az önce bahsettiğimiz ibadet, akide ve süluka önem vermekten tamamen yüz çeviriyorlar. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in, hatta bütün peygamberlerin işe

başlangıç noktası olan ıslahtan yüz çeviriyorlar. Allah Teala buyuruyor ki;

“**And olsun ki biz, "Allah'a kulluk edin ve Tâğut'tan sakının" diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik**.”(Nahl 36)

Böylece onlar, bütün Müslümanların bildiği gibi, asılların aslıyla ve İslamın rükünlerinden ilk rüknüyle ilgilenmiyorlar. Bu asıl, Değerli Rasullerin ilki olan Nuh Aleyhisselamın bin seneye yakın ömründe davet ettiği şeydir. Bizim bu dinimiz, geçmiş şeriatların ve dinlerin hepsinin hükmünü kaldırmış olduğundan, onlardaki ibadetler, muameleler gibi bizim dinimizde bilinen hükümler hakkında tafsilat yoktur. Bununla birlikte, Kavmi arasında 950 sene kalan Nuh aleyhisselam zamanını, büyük önem verdiği Tevhide davet ile geçirmiştir. Buna rağmen kavmi bu davetten yüz çevirmiştir. Allah Azze ve Celle bunu şöyle beyan eder;

“**Ve dediler ki: Sakın ilâhlarınızı bırakmayın; hele Ved'den, Suvâ'dan,**

Yeğûs'tan, Ye'ûk'tan ve Nesr'den asla vazgeçmeyin!”(Nuh 23)

Bu kesin delil, Hak İslam’a davet edenlere gereken en önemli şeyin; daima tevhide davete önem vermek olduğunu gösteriyor. Bu Allah Teala’nın; “**Bil ki, Allah'tan başka ilâh yoktur**.”(Muhammed 19) kavlinin manasıdır.

İşte bu, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem’in uygulanan ve öğretilen sünneti idi. Uygulamasına gelince, fazla araştırmaya gerek yok, zira Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem’in Mekke dönemindeki daveti; kavmini Allah’a ortak koşmadan kulluğa davet etmeye münhasır idi.

Öğretimine gelince; Buhari ve Müslim’de geçen, Enes Bin Malik radıyallahu anh’ın rivayet ettiği hadiste bu varit olmuştur; Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem, Muaz Radıyallahu anh’ı Yemen’e gönderirken;

“**Onları davet edeceğin ilk şey, Allah’tan başka ilah olmadığına şehadet etmek olsun. Eğer sana itaat ederlerse şöyle devam et…**” buyurmuştur.[1] Allah’ın izniyle bu bilinen meşhur bir hadistir.

O halde Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ashabına nereden başlayacaklarını emretmiştir. O da; tevhide davet etmektir. Şüphesiz burada dilleri üzere olduğu için kendilerine tebliğ edileni anlayan o müşrik Araplar ile, “la ilahe illallah” demeye davet edilmelerine gerek görülmeyen Müslüman Arapların çoğunluğu arasında büyük bir fark vardır. Zira onlar bunu mezheplerinin, tariklerinin, akidelerinin ihtilafına göre söylüyorlar. Hepsi de “La ilahe illallah” diyor, lakin onların çoğunun bu hoş kelimenin manasını anlamaya ihtiyaçları vardır. İşte bu Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in “La ilahe illallah” demeye davet ettiğinde

---

[1] Buhari(1395) Müslim(19) Ebu Davud(1584) Tirmizi(625)

kibirlenip yüz çeviren ilk Arapların farkının özüdür. Bu Kuran'da açıkça belirtilmiştir.[2]

Niçin büyükleniyorlardı?... Çünkü onlar bu kelimenin manasının Allah'a ortak edinmemek, yalnız Allah'a ibadet etmek olduğunu anlıyorlardı. Hâlbuki kendileri Allah'tan başkasına ibadet ediyorlar, Allah'tan başkasına sesleniyorlar, Allah'tan başkasından yardım istiyorlar, Allah'tan başkası adına yemin edip adakta bulunuyorlar, Allah'tan başkasına tevessül ediyorlar, O'ndan başkası adına kurban kesiyorlar ve O'ndan başkasının hükmüyle hükmediyorlardı…

Onların yapmış oldukları şirk vesileleri bilinen şeylerdi. Bununla birlikte, bu "La ilahe illallah" kelime-i Tayyibe'sinin, onların bütün bu işlerden uzaklaşmalarını

---

[2] Şu ayetlere işaret ediyor; "Çünkü onlar, kendilerine: "Allah'tan başka ilâh yoktur" denildiği zaman kafa tutuyorlardı. Ve: "Biz, hiçbir mecnun (deli) şair için ilâhlarımızı bırakır mıyız?" diyorlardı."(Saffat 35-36)

gerektirdiğini, bunların “La ilahe illallah” kelimesinin manasına ters olduğunu iyi biliyorlardı.

Bugünkü Müslümanların Çoğu La ilahe illallah'ın Manasını İyi Anlamıyor!

Bugünkü Müslümanların çoğunluğuna gelince, onlar Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ediyorlar, fakat manasını iyi anlamıyorlar. Bilakis tam tersi, değiştirilmiş bir mana ile anlıyorlar.

Buna bir misal vermek gerekirse, birisi[3] bir risale yazıp "La ilahe illallah" kelimesini "La Rabbe illallah" kelimesiyle açıklamıştır. İşte bu mana, müşriklerin de iman ettiği, üzerinde oldukları manadır. Buna rağmen bu imanları fayda vermemiştir. Allah Teala buyuruyor ki;

"**And olsun ki onlara, "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye sorsan, mutlaka "Allah..." derler.**"(Lokman 25)

---

[3] Elli sene önce Suriye'deki Şazeliyye tarikatı şeyhlerinden Şeyh Muhammed el-Haşimidir.

Müşrikler, bu kainatın yaratıcısı olduğuna, O’nun ortağı olmadığına iman ediyorlardı. Lakin onlar, ibadetlerinde Allah’a ortaklar ediniyorlardı. Rabbin bir oluşuna inanıyorlar, fakat birçok mabutlar itikat ediyorlardı. Bu yüzden Allah bu itikadı, kendisinden başkasına ibadeti reddetmiştir; “**O'nu bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler: Onlara, bizi sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz, derler**.”(Zümer 3)

Müşrikler, “La ilahe illallah” demenin, kendilerinin Allah’tan başkasına ibadet etmekten uzaklaşmalarını gerektirdiğini biliyorlardı. Bugünkü Müslümanların çoğunluğu ise, “La ilahe illallah” kelime-i tayyibesini “La Rabbe illallah” olarak tefsir etmişlerdir. Müslüman, “la ilahe illallah” deyip de Allah ile beraber başkasına ibadet ederse, zahiren Müslüman olsa da, akide olarak müşriklerden farkı kalmaz. Zira o, bu kelimeyi zahiren telaffuz etmiş olur ve Müslümanlığı lâfzîdir. İşte bu bize Tevhide daveti, “La ilahe illallah” kelimesinin manasını bilmeyene delili sunmayı vacip

kılıyor. Çünkü o kimse söylediği kelimeye muhalefet etmektedir. Müşrik ise, “La ilahe illallah” demekten yüz çevirerek ne zahiren ne batınen Müslüman olmuyordu. Ama bugünkü Müslümanların çoğunluğuna gelince, onlar Müslümanlardır. Zira Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki;

“**Bu kelimeyi söyledikleri zaman canlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. Ancak söyledikleri sözün hakikati hakkındaki hesapları Allah’a aittir**.”[4]

Bunun için – ki bu benden nadiren sadır olur – diyorum ki; bugün birçok Müslümanların bu kelime-i Tayyibe’yi kötü anlamaları sebebiyle düştüğü durum, bu kelimeyi anlayıp ta iman etmeyen ilk cahiliyedeki Arapların durumundan beterdir. Bugünkü Müslümanların çoğunluğu, itikat etmedikleri şeyi

---

[4] Buhari(25) Müslim(22) Abdullah Bin Ömer r.a.’dan.

söylüyorlar, manasına hakkıyla iman etmedikleri halde "La ilahe illallah" diyorlar.[5] Bu yüzden inanıyorum ki, Müslüman davetçilere gereken ilk şey, bu kelimenin ve manasının açıklanması etrafında önce özetle, sonra tafsilatla bu kelime-i tayyibenin gerektirdiklerini, bütün ibadet çeşitlerinin yalnız Allah'a has kılınmasını anlatmalarıdır. Allah Teala müşriklerin şöyle dediklerini anlatır;

"**Onlara, bizi sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz, derler**."(Zümer 3)

Böylece "La ilahe illallah" kelime-i Tayyibesi, bütün ibadetlerde Allah'tan

---

[5] Kabirlere tapıyorlar, Allah'tan başkası için kurban kesiyorlar, ölülere dua ediyorlar. Bu Rafızîlerde, sufilerde ve tarikat ehlinin itikadında vaki olan bir gerçektir. Kabirleri haccederler, şirk binaları yapıyorlar, oraları tavaf ediyorlar, Salihlerle istiğase yapıyorlar ve onlar adına yemin ediyorlar. Bunlar onların akidelerinde sabit olan şeylerdir.

başkasına yönelmenin küfür olduğunu belirtiyor. Bunun için bugün diyorum ki; Müslümanların cemaatleşmesinin sonra da onları bu Kelime-i Tayyibenin manasını anlamamış olarak dalalette bırakmak mutlak olarak bir faydası yoktur. Bu onlara ahiretten önce bu dünyada bile fayda vermez.

Biz Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in şu kavlini biliriz; "**Kim kalbinden ihlas ile Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederse Allah onun bedenini cehennem ateşine haram kılar**." Diğer bir rivayette; "**Cennete girer**" buyrulmuştur.[6]

Bu, o kelimeyi ihlâs ile söyleyene, azab dokunduktan sonra olsa bile cennete girme imkanını garantiliyor. Bu kelimeye doğru şekilde inanan, işlemiş olduğu günahların cezasını çekse de sonunda varacağı yer cennettir. Bu kelime-i tayyibeyi diliyle söyleyen fakat iman kalbine

---

[6] Ahmed(5/236) İbni Hibban(4) Elbani es-Sahiha(3355)

girmeyen, bundan dünyada Müslümanlar tarafından öldürülmekten, Müslümanların – eğer varsa - kuvvetinden ve sultasından kurtulsa da, ahirette hiçbir fayda göremez. Ancak bu kelimeyi söyleyen, öncelikle bu kelimenin manasını anlayıp, ikinci olarak ta bu manaya itikat ederse başkadır. Zira yalnız anlamak yeterli değildir, bu anlayışa imanı da eklemek gerekir. İşte bu noktadan insanların çoğu gafildir! Mümin olabilmek için, bu iki işi; anlamak ve imanı birleştirmek gerekmektedir. Böyledir, çünkü Yahudi ve Hıristiyanlardan ehli kitabın çoğu Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in Sadık bir Rasul olduğunu, risalet ve nübüvvet davasında doğru olduğunu biliyorlardı. Rabbimiz Azze ve Celle bunu bildiklerine şahitlik ediyor;

"**O kendilerine kitap verdiğimiz ümmetlerin âlimleri onu o peygamberi oğullarını tanır gibi tanırlar.**"(Bakara 146) Lakin bu tanıyış ve bilişleri onlara Allah'tan bir şey kazandırmamıştır… Neden mi? Çünkü onlar O'nu risalet ve nübüvvet davasında tasdik etmediler. Zira iman,

bilmekten öte bir şeydir. Sadece bilmek yetmez. Bilakis, bilmeyi, inanmayı ve itaati birleştirmek zorunludur. Allah Azze ve Celle buyurur ki;

“**Bil ki, Allah'tan başka ilâh yoktur**. (**Habibim!) Hem kendinin hem de mümin erkeklerin ve mümin kadınların günahlarının bağışlanmasını dile!**”(Muhammed 19)

Bunun üzerine; Müslüman diliyle; “La ilahe illallah” der, bu kelimeyi tafsilatıyla bilir, doğrular ve iman ederse, az önce geçen hadistekini tasdik etmiş olur. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, buna şöyle işaret eder; “**Kim la ilahe illallah derse, bela ve sıkıntıdan kendini kurtarır**.”[7] Yani bu kelimenin manasını anladıktan sonra cehennemde ebedi kalmaktan kurtulur. Zihinlerde iyice

---

[7] Ebu Said el-A’rabi Mucem’de, Ebu Nuaym Hilye’de(5/46) Taberani Evsat’ta(6533) Ebu Hureyre r.a.’den rivayet ettiler. Bkz.: es-Sahiha(1932)

yerleşmesi için tekrar ediyorum; onun iktizası olan; Salih amellerle kemale erdirmek ve günahlara son vermek gerçekleşmemişse de, o büyük şirkten kurtulmuştur. İmanın kalbe ait amellerde gerekli şartını yerine getirmiş, zahirde ise – bazı ilim ehlinin bu meselede geniş izahlara muhtaç olan içtihadına göre Allah'ın dilemesine kalmıştır[8] – işledikleri günahlar veya terk ettikleri vacipler miktarında cehenneme girer, sonra bu kelime veya Allah'ın af ve lütfü onu kurtarır. Bu Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in; "**Kim la ilahe illallah derse, bela ve sıkıntıdan kendini kurtarır"** kavlinin manasıdır.

Onu diliyle söyleyip, manasını anlamayana veya anlayıp da manasına inanmayana gelince; onun "la ilahe illallah" demesi, eğer İslami hüküm gölgesinde yaşıyorsa sadece dünyada fayda verir. Ama ahirette bir faydası olmaz.

---

[8] Bu selefi Salihin akidesidir. Bizimle hariciler ve mürcieleri ayırmaktadır.

İşte bu yüzden, İslam toplumu oluşturmak ve Allah’ın indirdiği ile hükmeden Müslüman devleti kurmak için çalışan bütün cemaatlerin ve grupların gayret merkezi Tevhide davet olmalıdır. Bu cemaatler ve taifeler, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in başladığı şeyle başlamadıkça, gayretlerini buna odaklamadıkça, istedikleri gayeyi gerçekleştirmeleri mümkün olmaz.

İbadet, Süluk, Muamelat ve Ahlak'ta Şer'î Hükümleri İhmal Etmeden Akideye Önem Vermenin Gerekliliği:

En önemli olanı ve ehemmiyeti daha az olanı açıklayarak tembihe dönüyorum; kastettiğim davetçilerin sadece bu Kelime-i Tayyibe'ye ve manasını anlamaya davete yönelmesinden sonra Allah Azze ve Celle'nin dinini kemale erdirerek üzerimizdeki nimetini tamamlayacağı değildir. Aksine, bu davetçilerin İslam'ı bölünmez bir bütün olarak yüklenmeleri gerekir. Ben bunu özetle açıkladıktan sonra diyorum ki; gerçek İslam davetçileri, İslam ile gelen en önemli şeylere ehemmiyet verirler. Bu da "La ilahe illallah" Kelime-i Tayyibe'sinden kaynaklanan sahih akideyi Müslümanların kavramasıdır. Bakışları bu açıklamaya yönlendirmekle, "La ilahe illallah kelimesinin manasını Müslümanların Mabud olarak sadece Allah vardır şeklinde anlamalarını" kastetmiyorum! Bilakis, ibadetlerin Rabbimiz Azze ve Celle'ye olması gerektiği gibi, kulun bunlarda, Allah'ın kullarından birine yönelmemesi de

gereklidir. Bu tafsilatlı mana Kelime-i Tayyibe'de mevcuttur. İcmali olarak izah yeterli olmayacağı için misal vermek yerinde olur.

Gerçek muvahhid Müslümanlardan çoğu, ibadetlerinden hiçbirinde Allah'tan başkasına yönelmezler. Zihinlerinde pek çok fikirler geçer. Sahih akide ise, Kitap ve Sünnet'te zikredilenlerdir. Bu muvahhidlerin çoğu birçok ayetler ve hadislerle akidelerini sağlamlaştırmışlardır. Bunlar Allah'a imanın kemalindendir.

Mesela; Allah'ın mahlûkatı üzerinde olduğuna inanmak akidesine gelelim. Ben tecrübeyle biliyorum ki, pek çok muvahhid selefi kardeşlerimiz bizimle beraber, Allah'ın arş üzerine istivasına tevil etmeden ve keyfiyet tayin etmeden inanırlar. Lakin onlar, muasır Mutezile, Cehmiye, Maturidiye veya Eşariye ekollerine mensup birisiyle karşılaştıklarında, ayetin manasını anlamadan zahirindeki şüphe ile vesveseye düşüyor, akidesini bozuyor ve ondan çok uzaklara sapıyor… Neden mi? Çünkü o,

her yönden sahih akideye sarılmadığından, Allah'ın Kitabında ve Peygamberimiz Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in hadisinde beyan edilen şeylerde çelişkiye düşmektedir. O zaman Muasır Mutezilî;

"Allah Teala; "**Emin misiniz o göktekinden**;"(Mülk 16) buyuruyor. Siz de; "Allah Semadadır" diyerek mabudunuza mahlûk olan sema içinde yer tayin ediyorsunuz" diyerek önündekilere şüphe atar.

Pek Çoğunun Zihinlerinde Açıklığa Kavuşturamadığı Sahih Akide'nin Açıklanması:

Bu misal vesilesiyle, Selefiyye akidesine inanan birçok kimsenin ve bu meselede Eşari, Maturidi veya Cehmiye gibi diğer akidelere tabi olanların da zihinlerinde açık olmayan tevhid akidesini bütün gerekleriyle açıklamak istiyorum.

Bu misal ile, bizimle beraber Kitap ve Sünnete davete katılmayı düşünen ve bu meselede zorlanan bazı davetçilere göndermede bulunuyorum. Geçen açıklamaların sebebi; ilk Cahiliye müşriklerinin "La ilahe illallah" demeye davet edildiklerinde, onların bu kelimenin manası bilmeleri sebebiyle yüz çevirmelerinin, bugünkü Müslümanların çoğunun bu kelimeyi doğru manasını bilmeden söylemelerinden farklı olmasıdır. Bu özdeki fark, şuan Allah'ın bütün mahlûkatından yüksekliğine inanma akidesi

misalinde de gerçekleşmiştir. Bu, izaha muhtaç olup, Müslümanın

"**Rahmân, Arş'a istivâ etmiştir.**"(Taha 5) ayetindeki ve "**Yerdekilere merhamet edin ki semadaki size merhamet etsin**"[9] hadisindeki **"fî"** edatının zarfiyet (içindelik) manasında olmadığını bilmeden itikat etmesi yeterli değildir. Buradaki **"fî"** edatı; Allah Teala'nın; "**Emin misiniz o göktekinden**;"(Mülk 16) ayetindeki gibidir ve **"alâ"** (üzerinde) anlamındadır. Bunun delilleri çoktur. Onlardan biri de az önce geçen ve insanların dilinde meşhur olan, tariklerinin çokluğuyla – elhamdülillah - sahih olan hadistir.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in; "**yerdekilere merhamet edin**" kavlinde kastedilen, yerin içinde olan haşarat değil, yerin üzerinde olan insan ve hayvanlardır. Bu da; "**Semadaki (yani**

---

[9] Ebu Davud(4941) Tirmizi(1925) Elbani es-Sahiha(925)

semanın üzerindeki) size merhamet etsin” kavline uygundur. Hak davete icabet etmek isteyenler için bundan daha açık bir misal vermek gerekirse, meşhur ve bilinen, koyun çobanı cariye hadisi buna uygundur; Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, ona; **“Allah nerede?”** diye sorduğunda; “Semada” demişti.[10]

Bugün el Ezher’in büyük şeyhlerine “Allah nerede?” diye sorsan, sana; “Her yerdedir(!)” diyeceklerdir. Halbuki Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in sorusuna cariye; “Semadadır” diye cevap vermiş ve Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ikrar etmiştir… Niçin mi? Çünkü o cariye, fıtratına göre cevap vermiştir. Kötülüklerle kirlenmemiş selefî muhitte yaşıyordu ve bir takım kişilere has kılınmayan, erkeklerin de kadınların da faydalandığı, herkese açık olan, -bugünkü tabirle; - Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in insanlara ışık saçan

---

[10] Müslim(537) Ebu Davud(930) Nesai(1/14-18) Muaviye Bin el Hakem es Sülemi r.a.’den.

medresesinden çıkmıştı. Bu yüzden koyun çobanı akidesini bilmiştir. Zira o Kitap ve Sünnet ile gelen sahih akidesini, kötü muhitin etkisiyle kirletmemişti. Kitap ve Sünneti bildiğini iddia edenlerin çoğu bu akideyi, Rabbinin nerede olduğunu bilmez! Hâlbuki bu, Kitap ve Sünnet'te zikredilmiştir.

Diyorum ki; Bugün Müslümanlar arasında bir çobana veya cemaate bunu sorsan bu kadar net bir cevap bulamazsın, cevabında çoğunun karıştırdığı gibi, kafası karışır. Ancak Allah'ın rahmet ettiği müstesnadır. Onlar da ne kadar azdır!

AYETLERİN AÇIKLANMASINA OLAN İHTİYAÇ

Öyleyse, Tevhide davet ve onun insanların kalplerinde sabitleştirilmesi, ilk dönemde olduğu gibi ayetleri açıklamadan geçmememizi gerektiriyor. Zira onlar;

Öncelikle; Arapça ibareleri kolayca kavrıyorlardı.

İkinci olarak da; felsefe ve kelam ilminden kaynaklanan sapmalar ile akideleri bozulmamış, selim akideye zıt şeyler ortaya çıkmamıştı. Bugün bizler ilk Müslümanların üzerinde olduğu şeye tamamen muhalif şeyler koyduk. O günkü durumun bugünkü gibi olduğunu ve o gün sahih akideye davetin bugünkünden daha zor olduğunu düşünmemiz uygun olmaz. Bu misali iki keçinin inatlaşmayacağı şekilde açıklayacağım inşallah;

Onların kolaylıklarından biri; O zaman sahabeler hadisi Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'den bizzat işitiyorlar, sonra

Tabiiler sahabeden bizzat işitiyorlardı. İlk üç asrın üstünlüğüne şehadet edildiğinden burada duruyoruz.

Ve soruyoruz; orada hadis ilmi diye bir şeyin ismi var mıydı?

Cevap; hayır.

Cerh ve Ta'dil ilmi diye bir şeyin ismi var mıydı?

Cevap; hayır.

Ama şuan bu ikisi, ilim talibi için zorunlu olan, hadisin sahihliğini ve zayıflığını bilmenin mümkün olması için farzı kifaye olan iki ilimdir. İş, sahabelerde olduğu gibi kolay değildir. Zira sahabeler hadisi, haklarında Allah'ın şahitlik edip temize çıkardığı sahabelerden alıyorlardı. O gün ilmin saf oluşu ve kaynağının sağlam oluşu sebebiyle kolay olan, bugün kolay değildir. Bunun için, Müslümanları bugün kuşatmış olan zorluklara uygun

olarak, bu işe önem vermek artık kaçınılmazdır. Zira ilk Müslümanlar, müşküllere sebep olan bidatçilerin, sahih akideden ve hak yoldan çeşitli isimler altında sapanların şüpheleriyle akideleri kirlenmemişti. Yalnızca Kitap ve Sünnete daveti de böyle zannedenler, bu işin kelam ilmine dâhil olduğunu iddia ederler.

Bu konuda varit olmuş sahih hadislerden bazısını zikretmemiz yerinde olur; onlardan biri şudur; Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki; "**Onlardan biri için elli kişilik ecir vardır.**" Dediler ki; "Ey Allah'ın Rasulü! Bizden mi yoksa onlardan elli kişi mi?" buyurdu ki; "**Sizden**"[11]

---

[11] Taberani(10/255) İbni Mesud r.a.'dan. Bunun Ukbe Bin Gazvan r.a.'den bir şahidini Bezzar(7/282-Zevaid) rivayet etmiştir. Ebu Salebetul Huşeni r.a.'den diğer bir şahidini Ebu Davud(4341) rivayet etmiştir. Bkz.: Elbani es-Sahiha(494)

Bu, bugün İslam'ın ilk zaman da olmadığı kadar garip oluşunun şiddetindendir. Şüphe yok ki, ilk zamandaki gariplik, açık şirk ile her türlü şaibeden temiz olan tevhid ve apaçık küfür ile sadık iman arasında idi. Bu gün ise, problem Müslümanların kendileri arasındadır. Pek çoğunun tevhidi şaibelerle dolu ve ibadetlerinde Allah'tan başkasına yöneldikleri halde iman iddia ederler. Öncelikle bundan uyanış gerekiyor.

İkinci olarak; bazı insanların; "Biz tevhidden başka merhaleye; siyasi çalışmaya geçmek zorundayız" demesi yakışmaz. Zira İslam'ın daveti, öncelikle hakka davettir. Şöyle de dememeliyiz; "Biz Arabız, Kur'an bizim dilimizde inmiştir" Halbuki, hatırlayalım ki, Araplar bugün, lügatlerinden uzaklaşmış olmaları sebebiyle, Araplaşmış acemlerin aksidir. Bu da, Rablerinin Kitabından, peygamberlerinin sünnetinden uzaklık demektir. Farz edelim ki bizler Arabız ve İslam'ı doğru anladık, yine de bize siyasi çalışma yapmamız, insanları siyasi

harekete geçirmemiz, onları siyasetle meşgul edip üzerlerine vacip olan; akide, ibadet, muamele ve gidişat olarak İslam’ı kavramaktan alıkoymamız gerekmez. Ben bu toplulukların, akide, ibadet, gidişat ve bunların üzerine eğitim olarak, İslam’ı doğru şekilde anladıklarına inanmıyorum.

Değişimin Esası Tasfiye ve Terbiye Metodudur:

Bunun için değişim kaidesi olarak iki esas nokta üzerinde yoğunlaşmakta ısrar ediyorum; Tasfiye ve Terbiye. Bu iki işin birlikte yürütülmesi kaçınılmazdır. Bir beldede tasfiyeden bir çeşit bulunsa, o akidedir ve haddi zatında büyük bir iştir. İbadete gelince, mezheplerin sıkıntısından kurtulmaya ve sahih sünnete göre amele dönülmesine muhtaçtır. İslam'ı her yönden doğru olarak kavrayan büyük âlimler olmuştur. Lakin ben, tek başıma veya iki kişi, üç, on veya yirmi kişi olarak gereken tasfiye işini ikame etmemizin mümkün olacağına inanmıyorum. İslam, sonradan giren her şeyden; akideye, ibadete, sülûka giren şeylerden tasfiye edilmelidir. Bu ise, azınlık tarafından güç yetirilemeyecek bir iştir. Bunun etrafında tasfiyeyi ikame edecek kimselerin sahih eğitim(terbiye) üzere yetiştirilmesi gereklidir. Tasfiye ve Terbiye, şuan iki büyük eksikliktir.

Bu yüzden İslami toplumda siyasi hareket, bu iki zirve nokta gerçekleştirilmezse, kötü eserlerin kanunu ile hükmetmek olacaktır. Nasihate gelince; meşveret sonucunda, lügatin gereklerinden uzak şer’i zabıtlardan çıkarılan kanunla hükmedilen bir beldede, siyasi hareket mahallinde, delili tebliğ etmek için ve vicdanı rahatlatmak için olur.

İnsanların akidesini, ibadetlerini, gidişatlarını ve muamelelerini düzeltmelerine fayda verecek şeylerle meşgul olmamız, nasihattendir.

Bazıları, bizim tasfiye ve terbiye işini bütün İslam cemaatlerinde uygulamak istediğimizi zannediyor! Bunu ne düşündük, ne de rüyamızda gördük. Zira bunun gerçekleşmesi hayaldir. Çünkü Allah Azze ve Celle buyuruyor ki;

“**Rabbin dileseydi bütün insanları bir tek millet yapardı. (Fakat) onlar ihtilafa düşmeye devam edecekler.**”(Hud 118)

Onlar, Rabbimiz Teala'nın bu kavlini kendilerinde gerçekleştirmiyorlar. Ancak İslam'ı doğru anlayıp, kendilerini ve etraflarındakileri bu sahih İslam üzere yetiştirirlerse o başka…

Siyasî İşlerle Kimler ve Ne Zaman İlgilenir?

Şuan siyasi çalışma – inkar etmesek de – bir meşguliyettir. Ancak bir anda mantık kanununa göre zincirleme olacağına inanıyoruz; önce akideyle başlarız, sonra ibadet ve gidişat tashih edilir ve bundan sonra eğitim gelir. Akabinde şer'i anlayışla siyaset merhalesine gireceğimiz günün gelmesi kaçınılmazdır. Zira siyasetin manası; ümmetin işlerini idare etmektir.

Peki, ümmetin işlerini kimler idare eder? Fırka kurucusu olan veya bir hareket idarecisi olan veya bir cemaatin yönlendirmesiyle hareket eden Zeyd, Bekir ya da Amr değil!

Bu iş, Müslümanların biat ettiği, siyaseti ve idareciliği bilmesi gereken veliyyül emr'e özeldir. Müslümanlar – bugün olduğu gibi – birbirlerine meydan okumazlarsa, her idareci yetkisi oranında

idareci olur. İşlerde kendimiz meşgul olmamıza gelince, onu hakkıyla bildiğimizi farz etsek bile, bu bildiğimizden faydalanamazdık. Çünkü bizler onun idaresine geçemez, ümmetin idaresinde karar sahibi olamazdık. Bu üzerine düşülmeyecek kadar abestir.

Misal verelim; pek çok İslam beldesinde Müslümanlara karşı savaş vardır. Bizler, idaresi kendisine biat edilmiş İmama vacip olan cihad hükmüne sahip değilken, Müslümanların hamasetini oraya yönlendirmemizin faydası olur muydu?

Bu işte fayda yoktur. Vacip değildir demiyoruz. Lakin diyoruz ki; her iş vaktine göredir. Bunun için biz kendimizle meşgul olmalıyız, başkalarını bizim davetimize katılmaya, İslam'ı doğru şekilde anlatmaya, sahih eğitime çağırmalıyız.

Ama hamaset (teşvik) işlerine gelince, bu, Müslümanların yükümlü olduğu bütün vaciplere davet anlayışında, akideyi tashih, ibadetleri ve gidişatı tashih gibi farzı ayn

olan işlerde temkinden uzaklaştıracaktır. Diğer işlere gelince, bunların bazısı, bugün ilmihal denilen fıkıh gibi, ehl-i hal vel-akdin mesuliyetinde olan siyasi çalışmalar gibi, kifayedir.(yani bir kısım insanların yapmasıyla diğer insanlardan yükümlülük düşer) Ama ehl-i hal vel-akd olmayan fertler, insanların çoğunluğunu daha önemli işlerden alıkoyar, böylece sahih bilgiden uzaklaşırlar. Bu, bugün İslami cemaat ve fırkalardan çoğunun elinin uzandığı şeydir. Onlar, Müslüman gençleri sahih akide ve sahih ibadetler üzere eğitmeden cemaatlerini kalabalıklaştırıyorlar. Bu davetçilerin bazısı siyasi çalışmalarla meşgul oluyor, Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen parlamentolara girmeye çalışarak daha önemli şeylerden uzaklaşıyorlar.

Müslüman'ın vicdanının rahatlaması veya bu acı durumu değiştirmeye iştirake gelince, deriz ki; her Müslüman'ın elinden geleni yapması gerekir. Âlim olanın üzerine düşen, âlim olmayana gerekmez. Allah, Kitabıyla nimetini tamamlamış, O'nu

müminlere düstur kılmıştır. Bu yüzdendir ki şöyle buyuruyor; “**Eğer bilmiyorsanız, bilenlere sorun.**”(Enbiya 7 ve Nahl 43)

Allah, İslam toplumunu ikiye taksim etmiştir; âlimler ve âlim olmayanlar. Her birine ayrı vazifeler vermiştir. Âlim olmayanlara ilim ehline sormaları, âlimlere de kendilerine sorulanı cevaplamaları düşer. Bu vacipler şahıslara göre değişir. Bugün âlim olana, gücü yettiği kadarıyla hakka davet etmesi, âlim olmayanın da, kendisi ve eşi, çocukları gibi mesul oldukları hakkında önemli şeyleri sormaları gerekir. Bu iki sınıftan her bir Müslüman, gücü yeteni yaparsa kurtulur. Zira Allah buyuruyor ki; “

Allah her şahsı, ancak gücünün yettiği ölçüde mükellef kılar.”(Bakara 286)

Maalesef bizler tarihin benzerine şahit olmadığı, kâfirlerin Müslümanlar üzerine üşüşerek hücum ettiği, Müslümanların acı duyduğu dram içinde yaşıyoruz. Aynı

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in meşhur sahih hadisinde haber verdiği gibi;

"**Yemek yiyenlerin kazan etrafında üşüşmeleri gibi, diğer milletler üzerinize saldıracaktır**." Dediler ki; "O gün bizler az sayıda mı olacağız ey Allah'ın Rasulü!" buyurdu ki;

"**Hayır, o gün siz çok olacaksınız. Lakin sizler selin sürüklediği çer çöp gibi olursunuz. Allah, düşmanlarınızın kalbinden size karşı korkuyu kaldıracak ve kalplerinize vehen atacaktır**." Dediler ki;

"Ey Allah'ın Rasulü! Vehen nedir?" buyurdu ki;

"**Dünya sevgisi ve ölümden hoşlanmamak**"[12]

---

[12] Ebu Davud(4297) Ahmed(5/287) bkz.: Elbani es-Sahiha(958)

O halde âlimlere gereken, tasfiye ve terbiye hakkında mücahede etmeleri, böylece bütün beldelerde Müslümanlara sahih tevhidi öğretmeleri, akaidi, ibadetleri ve gidişatı tashih etmek yolunda bütün güçleriyle çalışmaları gerekir. Zira onlar, bu güne kadar fırkalara bölünmüş olarak devam eden Yahudilere karşı cihadı tek saf olarak, tek beldede toplamaya güç yetiremezler.

Çünkü onlar, üzerlerine üşüşen düşmanlara engel olan bu cihadı ikame edemezler. Lakin onların ellerinden geldiği kadar şer'i vesilelere tutunmaları gerekir.

Çünkü biz gücümüz yetse bile maddi güce sahip değiliz, fiili harekete gücümüz yetmez.

Çünkü maalesef Müslüman beldelerinde şer'i siyasetle ittifak etmeyen siyasetlerle kurulan hükümetler ve ordular vardır.

Lakin bizler, Allah Teala’nın izniyle az önce bahsettiğimiz bu iki büyük işi; Tasfiye ve Terbiyeyi gerçekleştirebiliriz. Müslüman davetçiler cidden mühim olan bu vacipleri ikame ettikleri zaman, bir beldede siyaset kurmadan ve şer’i siyaset ile ittifak etmeden bu esas üzere toplanırlar. İnanıyorum ki işte o gün onları Allah Teala’nın şu kavli tasdik edecektir;

“**O gün müminler de Allah'ın yardımıyla sevineceklerdir.**”(Rum 4-5)

Öyleyse her müslümanın gücünün yettiği kadarıyla çalışması gerekir. Allah kişiye ancak gücünün yettiğini yüklemiştir. Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyen beldelerde, İslam devletinin kurulması ile Sahih tevhid ve ibadetin ikamesi birbirinden ayrılmaz değildir. Çünkü Allah’ın indirdiği ile hükmedilecek şeylerin ilki; tevhidin ikamesidir.

Şüphe yok ki, bazı asırlarda özel durumlar olmuş, uzlete çekilmek, insanlar arasına karışmaktan hayırlı olmuş,

Müslüman Rabbine ibadet etmek, insanların şerrinden korunmak ve onları şerrinden korumak için dağlarda uzlete çekilmiştir. Gerçekten bu konuda pek çok hadis vardır. Abdullah Bin Ömer radıyallahu anhuma'nın rivayet ettiği hadiste buyrulur ki;

"**İnsanlar arasına karışıp onların verdiği eziyete sabreden mümin, insanların arasına karışmayan ve eziyetlerine sabretmeyen müminden hayırlıdır**."[13]

Şüphesiz Müslüman devlet, yeryüzünde Allah'ın hükmünün ikame edilmesine vesiledir. Haddi zatıyla gaye değildir.

Bazı davetçilerin ikame edilmesine güçleri yetmeyen işlere ehemmiyet vermeleri şaşılacak şeylerdendir. Davet

---

[13] Tirmizi(2507) İbn Mace(4032) Buhari Edebul Müfred(388) Ahmed(5/365) bkz.: el-Albani es-Sahiha(939)

etmeleri gereken ve kolay olanı, nefisleriyle mücahede etmeleridir. Müslüman bir davetçinin kendisine tabi olanlara tavsiyesinde dediği gibi; “Siz İslam devletini nefislerinizde kurun, topraklarınızda da kurulacaktır.”

Buna rağmen ona tabi olanların çoğunu bu sözüne muhalefet eder bulmaktayız. Davetlerinde hükmün yalnız Allah’a ait olduğunu söylüyorlar. Şüphesiz hüküm yalnız Allah’ındır, ortağı yoktur. Lakin bugün onların içinde dört mezhepten birini taklit eden, sonra kendisine sahih sünnet gelince; “Bu benim mezhebime aykırıdır!” diyenler vardır. Sünnet’e tabi olarak Allah’ın indirdiği ile hükmetmek nerede?!

Yine onlar arasında Sufi tarikatına göre Allah’a ibadet edenler bulursun! Peki Allah’ın indirdiği tevhid ile hükmetmek nerede?!

Onlar kendi nefisleri için talep etmediklerini, başkalarından talep ederler(!)

Gerçekten akaidinde, ibadetinde, gidişatında, evinde, çocuklarını eğitmende, alışverişinde Allah'ın indirdiği ile hükmetmen bundan kolaydır. Hükümlerinin çoğunda Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmeden, neden kolayı bırakıp zoru alarak kendini zora sokar?!

Bu, iki şeyden birini gösterir; ya kötü eğitilmesi ve kötü yönlendirilmesi, ya da akidesinin kötü oluşu, onu gerçekleştirmeye gücünün yeteceği şeyden yüz çevirtip gücünün yetmeyeceği şeylere ehemmiyet vermesine sebep olmuştur.

Bugüne gelince; tasfiye ve terbiye ile meşgul olup insanları bütün güçle sahih akide ve sahih ibadete davet etmekten başka çare göremiyorum. Allah kişiye ancak gücünün yettiğini yüklemiştir.

Hamd, Âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. Allah'ın salât ve selamı

peygamberimiz Muhammed’e ve ehli beyti üzerine olsun.[14]

---

[14] et Tevhid Evvelen Ya Duatul İslam!” adlı eserden özetle.

İÇİNDEKİLER